

Aki nem jár..

Előfohász: „Uram, te megvizsgálasz és ismeresz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram. Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. (Zsolt 139,1b-5)?” Ámen.

Gyülekező ének: 119. zsoltár 29-30. versei: „Hiszem, te vagy az én örökségem...”

Fennálló ének: 1. zsoltár 1. verse: „Aki nem jár hitlenek tanácsán...”

Fő ének: 1. zsoltár 2-4. versei: „Mert ő olyan, mint a jó termőfa...”

Köszöntés: „Ó, Uram, én a te szolgád vagyok, szolgád vagyok, szolgálóleányod fia: levetted rólam a bilincset. Hálaáldozatot mutatok be neked, és az Úr nevét hirdetem. Teljesítem az Úrnak tett fogadalmaimat egész népe jelenlétében, az Úr házában, Jeruzsálem! Dicsérjétek az Urat (Zsolt 116, 16-19)!”

Lekció: Zsoltárok könyve 1. fejezet: *„Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az Úr törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz. Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a pelyva, amelyet szétszór a szél. Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején és a vétkesek az igazak közösségében. Mert ismeri az Úr az igazak útját, a bűnösök útja pedig semmibe vész.”*

Előíma: Szent, örök és mindenható Istenünk az Úr Jézus Krisztusban! Minden csodád felett álmélkodunk. A nagy Isten mégis emberré lett, hogy hívja az embereket a megtérésre és a valódi életre. Ő, akit bűnösök közé számláltak, Ő mutatott nekünk utat a menny felé és Isten szeretetét nyilvánvalóvá tette azáltal, hogy mindenkiért meghalt és feltámadt. Ma mi is növekednénk szeretnénk a kegyelemben és abban az ismeretben, amit Krisztus Urunk előttünk járva kimunkált ebben a világban. Olyan feledékenyek vagyunk Urunk. Szeretnénk felismerni mindenhol és mindenben a Te nagy művedet. Sokszor mindent megértünk, majd ismét elhagyjuk és másképp cselekszünk. Kérünk, mutass utat Jézusunk, vállalj a mi utunkká. Kérünk, kereszted életünket a haláloddal és a feltámadásoddal, Urunk, hogy éljünk többé nem mi, hanem te élj bennünk. Élő Igét, eleven Lélek fújját és bátor hitvallást ajándékozz nekünk, drága Úr Jézus,

hadd szóljunk és hadd érezzünk úgy, mint a Te elhívott és megszentelt tanítványaid. Hallgass meg irgalmadból és kegyelmes szeretetedből. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 226. dicséret 2. verse: „Gyűjtsd meg szövétnekét...”

Textus: János evangéliuma 14. fejezete 6. verse: „*Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.*”

**Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus
Krisztusban!**

Az egész első könyv mottója éppen ez a zsoltár, amelynek gyökere és eredete a jeremiási igében rejlik: „*De áldott az a férfi, aki az Úrban bíz, akinek az Úr a bizodalma (Jer 17,7).*” Boldog... Áldott... Huszonkétszer szerepel a zsoltárok könyvében. Az a boldog, aki sok mindent nem csinál a zsoltáros szerint. Három példa szerepel itt, amit a boldog ember nem csinál. Ez nem azt jelenti, hogy semmit sem csinál, éppen az ellenkezőjét – ezeket biztos, hogy nem végzi tudatosan és rendszeresen. A boldog ember először is elkülönül. Van, akikkel nem vállal közösséget. Nem él, vagyis nem jár. Nem állt rá, vagyis nem áll. Nem ült fel, vagyis nem ül. Olyan cselekvő igék ezek, amelyek egy egész élet magatartását mutatják be. Az egész életet magába foglalja ez a pár ige: ül, áll és jár, hiszen az ószövetségi ember számára járni azt jelenti élni. Ma Isten Igéje arra hív bennünket, hogy lássuk meg, a szándék fontos. Merre megyünk, kit követünk és honnan hová tart az életünk. Mások szándéka, az én szándékom vagy az Úr szándéka érvényesül? Bűnösök tanácsa szerint, vétkes útja alapján vagy a csúfolódók széke a helyünk? Hol a helyünk ebben a nagy világban, nekünk, Krisztus követőknek? Izrael királyától elvárható volt ez a hármass felosztás, az igazságos uralkodás ismérvei voltak. A bölcs király számára ezek azok a szívbeli tanácsok, amelyeket be kellett tartania. A mértékletes élet szabályai között fel volt sorolva az, mit nem szabad. A helyes etika. A biztató etikett. A megélt hitgyakorlat. A hitbeli buzgóság és a kegyesség áldásai ott kezdődnek, amikor átrágom magamat az Úr törvényén és meglátom, mit nem szabad. Isten törvénye

nem mindent szabályoz, de amit igen, annak van eleje és vége. Az alapján valamit el kell hagyni és újat kell indítani. Jézus pedig azért jött, amint mondotta: *„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelené tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelené tegyem, hanem hogy betöltssem azokat (Mt 5,17).“* Az igazságos élet ott kezdődik, hogy megismerem Jézusban az értem, a helyettem és miattam felvállalt igazságot. Istennek átadott életté formálódok. Benne bízom egyedül A fa példája pedig nagyon szépen szemlélteti, hogy mi is a lényeg. A fának más a forrása, a Nap felé fordulva él és szolgál, máshonnan nyeri táplálékát, gyökere kúszik és mászik míg eléri az éltető nedűt. Isten közelsége oly jó neki. Erőre kap, dúskáló lombjai között fészket raknak a madarak. (ld. Mt 13,32) A fák. A lombok. Az ágak. Milyen jó lenne, ha a lomblevelű fák, zöldelő ligetek lennének az emberek. Mert vagy Isten beszédéhez tartom magamat, vagy olyan emberekre hallgatok, akik mitsem törődnek Ővele. És tudnom kell: hacsak alkalmi kirándulásként „járok” is az ilyenek tanácsán, abból előbb-utóbb az útjukon való megtelepedés lesz. Ettől csak az Isten törvényére való állandó és komoly figyelmeztetés óvhat meg. Eszerint fog alakulni földi sorsom. Ha életemet Istenre függesztem, akkor még ha körülöttem sivárnak látszik is a világ, belsőleg kiapadhatatlan forrásokból szíva fel az erőt, megmaradhat az életem üdének és gyümölcsözőnek. Különben pedig elveszti tartalmát és súlyát. Haszontalan polyva leszek, amellyel a változó szelek űzik játékukat. Megméretem és könnyűnek találtatom, ahogyan Dániel próféta könyvében találjuk. (ld. Dán 5) És ezek a mélységek és veszedelmek átnyúlnak földi jövőmön keresztül egészen az örökkévalóságba. Ha utamat Isten akaratához igazítom, akkor azt ő szemmel tartja és gondja lesz rá, hogy odaérkezzem az övéinek gyülekezetébe, amelyet Ő e világból elhív és magához emel. De minden más út elvész a reménytelen sötétségbe, az ítéletbe. Nehéz választani a két út közül, drága testvéreim? Az első gyülekezetben Jézus követőit úgy nevezték, hogy az út követői. (ld. ApCsel 9,2) Egy út van csupán, de mi

számtalan út felé kacsingatunk. Ez is és az is vonzó. De csak a keskeny út visz az üdvösségre. Az előttünk járt Krisztus mindent kikövezett. A Gabbata, a kikövezett udvaron állva vállalta a szenvedést, azok előtt, akik a csúfolódók székében ültek, ott megélte a nélkülözést, a leköpest, fájdalmak férfiaként (ld. Ézs 53) vált erőssé, hogy olyan Úr legyen, Aki a legkiválóbb utat (ld. IKor 13), az Úr szeretetének útját járta be értünk, helyettünk és miattunk. Olvassuk csak el mire képes a jézusi szeretet, amit Pál apostol mutat be a Korinthusiakhoz írott I. levél 13. fejezetében. Ott nem rólunk, hanem Róla olvasunk. A szeretet helyett nyugodtan behelyettesíthető Jézus Urunk neve. Így hát, drága testvérem, ne járj a gonoszok tanácsán, ne a világot kövesd, hanem „kövesd a Jézust, kövesd még ma!” Így hát drága testvérem, ne a bűnösök útján ácsorogj, tétlenkedj, hanem állj rá az Útra, Jézus Krisztus, a jó pásztor által megjárt útra, és akkor a Sátán sem állíthat meg, nem, nem, nem. Így hát, kedves testvérem szállj ki a csúfolódók székéből, és inkább védj felebarátaid mundér becsületét, szeresd felebarátaidat, mint magadat és keresd az ő javukat. Gyönyörködj az Úr törvényében, mert míg abban leleled örömed, addig az Úr Rád figyel, Veled van, megáld, boldoggá formál. Az Úr, a mi Istenünk, ugyanis nemcsak óv a rossz úttól, hanem tanít is a jóra (ld. Zsolt 25,9; Péld 4,11; Ézs 2,3; és Jer 42,3). Ha két út van, akkor választási lehetőség is van. Az ember kötelessége és Isten által adott lehetősége, hogy a jót válassza. Ez a törvény kicsengése, de ez a jó hír végkicsengése is Jézus által: „Jöjj és kövess engem (ld. Mt 19,16-30; Lk 18,18-30)!” Ma a két útról szóló tanítás áll a középpontban. Merre menjek? Mit válasszak? Hogyan tovább? Ez mintegy eligazításul szolgál az egész könyv használatához. Eligazítás és választás hangsúlyos a bölcs Salamonnál, aki folyamatosan tanít (Péld 4,18), de utalnak rá a próféták is (ld. Ézs 30,21). Világosan és határozottan szól róla Jézus, a mi Mesterünk, Szabadítónk és Megváltónk: az életre vezető út keskeny, és kevesen találják meg; a halálba vivő út széles, sokan járnak rajta (ld. Mt 7,13). Ez azonban nem kizárás, inkább figyelmeztetés, felhívás a nehezebb, de életre vezető út

választására: *„KüzdjeteK azért, hogy bemehessetek a szoros kapunk, mert mondom nektek – sokan próbálnak bemenni, de nem tudnak (Lk 13,24).”* A megváltásnak útja az az út, amiről Jézus beszél, majd maga is úttá válik. Itt is az út két vonatkozása szerepel a képben: a mód, ahogyan, tehát a követendő út és a cél, ahova eljutunk: Isten. Jézus maga az út (ld. Jn 14,6). A szentélybe vezető utat elzárják az ószövetségi ceremóniák: *„A Szentlélek ezzel azt jelenti ki, hogy amíg az első sátor fennáll, addig nem nyílik meg a szentélybe vezető út (Zsid 9,8).”* Ezeket lebontja Krisztus ösvénye, a megtett út, méghozzá teste által, amikor bemegy és önmagát áldozza oda, és mi ezen az új és élő úton juthatunk be oda, ahol Ő van: ő megnyitotta előttünk a kárpitot (ld. Zsid 10,20). Bement, ahová csak Papként Ő mehetett be. Megáldoztatott és az Úr felmagasztalta Őt alázatos szolgálataért. Jézus az út. Akkor is Ő volt. Ma is Ő az. Ő általa lomb, virág és gyümölcs az életünk. Ő vele jó illat mindennapunk. A Vele való járás, a Benne maradás megtermi a Lélek gyümölcsét, a szeretetet, az örömet, a békességet, a türelmet, a szívességet, a jóságot, a hűséget, a szelídséget és az önmegtartóztatást. Jézus az út. Vele odaérkezel, ahová kell, drága testvérem. Mellette üdv vár rád, kedves testvérem. Benne megleled az örökkévalóság édességeit. Út, amely az örök életre visz. Út, amelyen érdemes járni. Út, amelynek van célja és nem zsákutca. Út, amelynek van eleje és vége. Igaza van Füle Lajosnak, amikor ír rólunk, a céltalanokról és Róla, az Útról: *„A szépség volt az álmom, szépség a mágnesem. Tán ott is megtaláltam, ahol más senki sem. Volt úgy, hogy életemben tombolt a bú, a gond, mégis nyomára leltem: tüskék közt rózsa volt. Rejtőzve is közel jött, bármerre vitt az út, hol egy mosolyba fészkelte, hol egy kis dalba bújt. Hol illanó madárka volt, hol hímes lepkeszárny, hol múló, ritka mámor, hol hamvas, tiszta lány. Hol halkuló harangszó, hol zsoltár ritmusa, gyerekhang, messze hangzó, vagy hangtalan ima. de mindenütt elértem, de szüntelen elért. A szépség volt az élet, az élet volt a szép.”* (Füle Lajos: *A szépség*) Mindenki előtt két út nyílik meg. Elengedhetetlen és elkerülhetetlen a választás. A tövises út göröngyös, nehézkes. Nem a kényelemről

és a pihenésről szól. De ez az Úr útja. A másik a gonoszok ösvénye. Egyszerű, járható, de a pokolba visz. Ez az út nem élet. Ez az út nem áldás. Ez az út nem boldogság. Az Úr ismeri mind a két utat, és azt akarja, hogy *„így mennyei Atyátoknak fiai legyetek, mert ő felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak.” (Mt 5,45) Ámen.*

Utóima: „Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ők is felismerték, hogy te küldtél el engem. És megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én is őbennük (Jn 17, 25-26).”

„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára (Fil 1,6).”

„Tudom, Uram, hogy az ember nem ura élete útjának, és aki azon jár, nem maga irányítja lépteit (Jer 10,23)!”

„Uram, kegyelmed betölti a földet. [...] Taníts engem helyes értelemre és ismeretre, mert hittel fogadtam parancsolataidat. Mielőtt nyomorúság ért, tévelyegtem, de most megtartom beszédedet. Jó vagy te, és jót teszel, taníts engem rendelkezéseidre (Zsolt 119, 64a. 66-68)!”

„Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtévőeknek ekkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedeő terhet és a bennünket megkönyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére... (Zsid 12,1-2).”

„Hallgass az Úr szavára, amelyet most mondok neked, akkor jól jársz, és életben maradsz! De ha nem akarsz kimenni, megmutatta nekem az Úr, hogy akkor mi történik:... (Jer 38,20b-21).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban van, hogy megtedd (Péld 3,27)!”

Áldás: „...éljetez úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jószág, igazság és egyenesség (Ef 5,8b-9).” Ámen.

Záró ének: 455. dicséret 1.5-6.versei: „Testvérek, menjünk bátran...”